

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **L. T. H.**

zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 3. 2016, č. j. MV-27195-4/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 5. 1. 2016, č.j. OAM-230-26/ZR-2015 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně na území České republiky podle ustanovení § 87l odst. 1

písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. V žalobě žalobkyně nejprve obecně namítla, že žalovaná porušila § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s. ř.“) a že napadené rozhodnutí odporuje § 68 odst. 3 s.ř. Žalovaná rovněž nezjistila stav věci ve smyslu § 3 s.ř. a porušila též § 2 odst. 3 a 4 s. ř.
3. V prvním konkrétním žalobním bodě žalobkyně namítla, že správní řízení bylo nepřipustně rozšířeno o další skutkovou podstatu, respektive že ta byla zaměněna za jinou, a to v rozporu se zájmy žalobkyně. V oznámení o zahájení řízení je uvedeno, že řízení je zahájeno podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, přičemž podle tohoto ustanovení jsou dány liberační důvody, které je správní orgán povinen zohlednit. Rozhodnutí správního orgánu však již vychází z § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobkyně odkázala na § 46 odst. 1 s. ř., podle něhož oznámení o zahájení řízení z moci úřední musí mimo jiné obsahovat i předmět řízení. Řízení je pak vedeno právě z těch důvodů, pro které bylo zahájeno a správní orgán není oprávněn předmět řízení samovolně rozšiřovat. To se však v daném případě stalo, neboť řízení bylo zahájeno z jiného důvodu, než pro který bylo následně vydáno správní vyhoštění (pozn. soudu – žalobkyně zjevně měla na mysli rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu). Žalobkyně má za to, že takový zásah nelze označit za prosté zpřesnění, ale jedná se o kompletní změnu důvodu vedení řízení. Rozšíření předmětu řízení považuje žalobkyně za nepřipustné a napadené rozhodnutí z tohoto důvodu za nezákonné. V tomto ohledu poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2010, č.j. 1 Afs 58/2009-541.
5. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítla, že správní orgán vycházel při svém rozhodování z nedostatečně zjištěného stavu věci. Při rozhodování o zrušení povolení k pobytu podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen vážit přiměřenost rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění ve vztahu k soukromému a rodinnému životu cizince. Správní orgán však vzal za základ svého rozhodnutí pouze zjištění, že žalobkyně pobývala poslední čtyři roky mimo území ČR a pouze na základě této skutečnosti má za prokázané, že žalobkyně nemá na území ČR žádné vazby. Žalobkyně však žije na území ČR od roku 2004 a ani následný pobyt mimo území nemůže vymazat vytvořené zázemí. Ukončení pobytového oprávnění postupem, který správní orgán realizoval v případě žalobkyně, odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů a stejně tak zákonu o pobytu cizinců, neboť správní orgán prakticky vůbec nezkoumal pro danou věc relevantní faktory, jak vyžaduje § 174a zákona o pobytu cizinců.
6. Žalobkyně v této souvislosti poukázala na závěry žalované, která neshledává rozhodnutí nepřiměřeným, pokud si účastník řízení může upravit své pobytové oprávnění jinou cestou. Pro žalobkyni je však tato možnost prakticky nedosažitelná, neboť po zrušení povolení k pobytu nemá jedinou možnost, jak požádat na území o jiný druh pobytového oprávnění, a tedy i když formálně má možnost upravit si pobyt na území, neboť jí nebyl zakázán vstup, reálně takovou možnost nemá, neboť jednoduše není žádost, kterou by mohla aktuálně podat.

7. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítla, že správní orgán při pořízení kopie jejího cestovního dokladu postupoval v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů. Údaje z cestovního dokladu spadají pod pojem osobního údaje ve smyslu § 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, a pro jejich shromažďování platí stejná pravidla jako pro jakékoliv jiné osobní údaje. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nedala souhlas ke zpracování osobních údajů, vztahuje se na postup správního orgánu § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Správní orgán získal dle žalobkyně klíčový důkaz v rozporu se zákonem, a ten je tak pro předmětné řízení nepoužitelný. Z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
8. Žalobkyně též poukázala na princip proporcionality, kdy správní orgán může zasahovat do práv účastníka řízení jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Při aplikaci zákona je vždy třeba šetřit povahu a smysl zákonných ustanovení, kdy smyslem příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců je odebrat pobytové oprávnění cizinci, který se zdržuje mimo území ČR a na území ČR evidentně již trvale nepobývá, pobývat pravděpodobně nechce a může zde být obava, že svého pobytového oprávnění hodlá zneužít. To však není případ žalobkyně, která zjevně hodlá dále žít na území ČR, a rušení jejího pobytového oprávnění je tedy evidentně v rozporu jak s jejími zájmy, tak se zájmem veřejným.
9. V čtvrtém žalobním bodě žalobkyně uvedla, že žalovaná v napadeném rozhodnutí opominula doloženou lékařskou zprávu, ze které vyplývá, že důvodem pobytu žalobkyně mimo území ČR byla péče o závažně nemocnou matku ve Vietnamu. Tato zpráva byla žalovanému doručena dne 23.6.2016 a má zásadní vliv, když ne na samotnou možnost aplikace daných zákonných ustanovení, dle nichž správní orgán postupoval, tak na otázku přiměřenosti. Při povinné úvaze o závažnosti porušení právní povinnosti žalobkyně musel správní orgán posoudit, zda tento zásah převažuje hrozící dopady do soukromého života cizince. Z logiky i charakteru věci je přitom zřejmé, že v případech rušení trvalého pobytu z důvodu pobytu cizince mimo území ČR jde především o ukončení formálních pobytových povolení, jež nejsou fakticky realizována. S ohledem na to by měl správní orgán také k věci přistupovat. Žalobkyně sice skutečně po nějakou dobu na území ČR nepobývala, ale poté se vrátila a opětovně na území ČR žije a realizuje zde svůj soukromý život. Před svým odchodem žila v ČR celých 7 let, což rozhodně není zanedbatelná doba.
10. V pátém žalobním bodě žalobkyně namítla, že žalovaná opomenula její odvolací námitku, v níž poukazovala na přepjatý formalismus spočívající v postupu správního orgánu, jenž ukončil pobyt žalobkyně, která jej řádně realizuje. Žalovaná byla povinna řádně se vypořádat se všemi odvolacími námitkami, ale neučinila tak, neboť z napadeného rozhodnutí nelze seznat, proč není rozhodnutí správního orgánu přepjatě formalistické. Žalovaná se také vůbec nevypořádala s námitkou, že žalobkyně pobývala mimo území ČR z důvodu péče o svou nemocnou matku, což je okolnost přinejmenším zásadní pro posouzení otázky přiměřenosti.
11. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobní argumentace nezpochybňuje správnost napadeného rozhodnutí. Žalovaná nesouhlasí s tím, že ve správním řízení došlo k nepřipustnému rozšíření předmětu řízení. Správní orgán pouze

změnil právní kvalifikaci, ale ke změně předmětu řízení nedošlo. Předmětem řízení bylo zrušení povolení žalobkyně k trvalému pobytu na území ČR a tento předmět řízení zůstal nezměněn. Správní orgán nejprve chybně uvedl, že povolení k trvalému pobytu hodlá zrušit dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, které se vztahuje na cizince ze třetích zemí, avšak po písemném upozornění tehdejšího právního zástupce žalobkyně, že cizinka je rodinným příslušníkem občana České republiky, bylo zřejmé, že na žalobkyni je nutno vztáhnout ustanovení Hlavy IVa zákona o pobytu cizinců. Žalobkyni bylo možné zrušit povolení k trvalému pobytu jedině dle ustanovení § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť právě toto ustanovení se vztahuje na rodinné příslušníky občanů Evropské unie, resp. českých státních občanů. Správní orgán svůj chybný postup napravil a řádně žalobkyni prostřednictvím jejího právního zástupce o změně právní kvalifikace vyrozuměl.

12. K námitce nepřiměřenosti rozhodnutí žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zároveň zdůraznila, že žalobkyně kromě délky svého pobytu v České republice neuvádí žádné konkrétní okolnosti, které by svědčily o tom, že zrušení povolení k trvalému pobytu je v posuzované věci nepřiměřené. Je sice pravdou, že žalobkyně měla trvalý pobyt na území České republiky povolen od roku 2004, avšak nelze opomenout, že toto území na dobu čtyř let neváhala opustit. Tato skutečnost především svědčí o tom, že úroveň integrace žalobkyně v České republice není nikterak silná. Tvzení právního zástupce žalobkyně, že žalobkyně aktuálně nemá možnost požádat si o jiné pobytové oprávnění, žalovaný nerozumí. Žalobkyně má možnost požádat si v souladu se zákonem o pobytu cizinců o nižší pobytové oprávnění.
13. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že ve spisovém materiálu se nenachází kopie cestovního dokladu žalobkyně. Kopie cestovního dokladu nebyla podkladem pro vydání rozhodnutí správního orgánu. Doba nepřítomnosti žalobkyně na území České republiky byla zjištěna především z jejího vlastního vyjádření při výslechu dne 2. 12. 2015; protokol o tomto výslechu je součástí správního spisu.
14. K námitce, že nezohlednila lékařskou zprávu o stavu matky žalobkyně, žalovaná uvedla, že jí tato zpráva byla doručena až dne 12. 4. 2016, tedy po datu vydání napadeného rozhodnutí. Správnímu orgánu byla předmětná lékařská zpráva doručena dne 24. 3. 2016. Ani věcně by však nemohla tato listina na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí nic změnit. Jak uvedla žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí, důvody nepřítomnosti cizince na území České republiky jsou při aplikaci ustanovení § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců irelevantní. Žalované není známo, jak by nemoc matky žalobkyně mohla svědčit o nepřiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně se o matku starala ve Vietnamské socialistické republice, povolení k trvalému pobytu je jí však rušeno v České republice. Jelikož žalobkyně nemá v České republice relevantní vazby, naopak má silné vazby na zemi původu, nemůže být napadené rozhodnutí shledáno jako nepřiměřené.
15. S námitkou přepjatého formalismu rozhodnutí správního orgánu se žalovaná vypořádala v napadeném rozhodnutí na straně 4 v bodě c). S námitkou, že nepřítomnost žalobkyně v České republice byla způsobena péčí o nemocnou matku, se pak vypořádala na straně 3 pod bodem a) napadeného rozhodnutí.

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.); přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
17. Podle § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky, a to za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*
18. K námitce nepřipustného rozšíření předmětu správního řízení soud uvádí, že podle ust. § 46 odst. 1 věty druhé s. ř. musí oznámení o zahájení řízení z moci úřední obsahovat mj. předmět řízení. Předmětem řízení je rozhodování o právech a povinnostech účastníků řízení na základě zjištěného skutkového stavu. Obecně lze říci, že pokud je vymezován předmět řízení, je třeba zejména uvést, co tvoří skutkový stav, který má být v řízení dále podrobně zkoumán a právně kvalifikován, a dále by mělo být vymezeno, o jakých právech nebo povinnostech má být v řízení rozhodováno. Takto vymezená totožnost předmětu řízení je důležitá při posuzování překážky řízení podle § 48 s. ř., tj. nemožnosti vést další řízení v téže věci.
19. V případě skutkového stavu lze při formulaci oznámení o zahájení řízení vycházet z toho, že správní orgán má zpravidla pouze omezené informace, které postačují pouze k tomu, aby odůvodnily zahájení řízení. Je tak zřejmé, že správní orgán nemůže mít od počátku správního řízení všechny podklady a informace, které by mohl zohlednit v oznámení o zahájení správního řízení, a lze tak připustit, že právní kvalifikace v oznámení o zahájení správního řízení nebude precizně a přesně formulována (viz též komentář k § 46 In: Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. 5. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 248).
20. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, na nějž odkázala též žalobkyně, musí být předmět řízení v oznámení o zahájení řízení identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit. Správní orgán může v průběhu řízení zahájeného z moci úřední upřesnit jeho předmět, nedojde-li tímto úkonem k žádné procesní újmě na straně účastníků řízení. Upřesněním předmětu řízení však nesmí dojít k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení. Správní orgán musí s upřesněním předmětu řízení řádně seznámit účastníky řízení a musí jim dát možnost se k němu vyjádřit.
21. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně skutečně oznámením o zahájení správního řízení z moci úřední ze dne 26. 1. 2015 oznámil žalobkyni zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a následně po upozornění tehdejšího zástupce žalobkyně dne 2. 4. 2015 opravil právní kvalifikaci oznámení zahájení správního řízení z moci úřední na řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Z podstaty obou právních kvalifikací je však zcela zřejmé, že předmětem řízení bylo zrušení trvalého pobytu, a tak již od prvního oznámení o zahájení správního řízení z moci

úřední muselo být žalobkyni zřejmé, že bude vedeno řízení o dalším trvání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, které bylo žalobkyni v minulosti uděleno, resp. že bude vedeno řízení o tom, zda toto povolení nezrušit. Na základě dalšího posouzení pak byl původně oznámený předmět řízení správním orgánem upřesněn (v souladu se závěry naposledy zmíněného rozsudku NSS) opravenou právní kvalifikací uvedenou v oznámení o zahájení správního řízení z moci úřední, a to oznámením ze dne 2. 4. 2015.

22. Soud se tedy neztotožnil s argumentací žalobkyně, že došlo ke změně předmětu řízení, jelikož po celou dobu bylo předmětem řízení zrušení povolení žalobkyně k trvalému pobytu na území České republiky, což bylo zřejmé již z oznámení o zahájení řízení ze dne 26. 1. 2015, byť nesprávně právně kvalifikovaného. Ze správního spisu je nadto zřejmé, že tímto upřesněním nedošlo k žádné procesní újmě na straně žalobkyně. Ta totiž byla s tímto upřesněním předmětu řízení seznámena a byla jí dána možnost se k němu vyjádřit. Teprve následně, po seznámení se s tímto upřesněným oznámením, byla žalobkyně předvolána k výslechu, a to za účasti svého zástupce. Žalobkyně tedy v řízení mohla uplatnit veškerá svá procesní práva a nebyla na nich nikterak zkrácena.
23. Žalobkyně nečiní sporným, že po dobu delší než dva po sobě jdoucí roky na území České republiky nepobývala (a to mezi léty 2011 až 2015, kdy se v zahraničí starala o těžce nemocnou matku); čímž naplnila první podmínku aplikace § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Naplnění druhé podmínky, kterou je přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, pak soud posoudil ve vztahu k jí uplatněným žalobním námitkám a dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byl dostatečně zjištěn skutkový stav, a že odůvodnění napadeného rozhodnutí vyhovuje požadavkům na něj kladeným.
24. Podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
25. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, že dopad rozhodnutí není nepřiměřený, neboť *vzhledem k délce pobytu žalobkyně v domovském státě je zcela zřejmé, že nemá vybudovány na území České republiky sociální, kulturní či ekonomické vazby ani rodinné či obdobné vazby a vztah k zemi původu není narušen*; v tomto případě tedy zájmy společnosti výrazně převyšují nad zájmem žalobkyně setrvat na území. Žalovaná pak k tomu v napadeném rozhodnutí uvedla, že *žalobkyně není na Českou republiku nijak navázána, je rozvedená, bezdětná a nežijí zde žádní její příbuzní. Na území České republiky nemůže mít ani žádné silné vazby soukromého charakteru, neboť zde poslední čtyři roky vůbec nepobývala. Po opětovném přicestování se navíc žalobkyně nevrátila do Moldavy, nýbrž do 111 km vzdálené Prahy, což potvrzuje argument, že není na své prostředí navázána*. Žalovaná dále uvedla, že *žalobkyně není držitelkou živnostenského oprávnění, není účastna v žádné obchodní společnosti ani není vlastníkem nemovitosti, v níž má hlášen trvalý pobyt. Dle svého sdělení je nemajetná a přivydělává si v pohostinství. Takový druh výdělečné aktivity však není natolik specifický, aby*

nemohl být vykonáván i v domovské zemi žalobkyně. Na zemi původu žalobkyně naopak vazby má, když zde poslední čtyři roky žila, zná tamní realie a jazyk, a z tohoto důvodu by pro ni případné přesídlení nebylo nepřekonatelným problémem. Dále žalovaná poukázala na to, že výsledku žalobkyně musel být přítomen tlumočník. Pro nedostatečnou znalost jazyka je tedy evidentní, že i na území České republiky se žalobkyně pohybuje v rámci svého etnika. Při případném přesídlení by se tedy vrátila do podobného sociálního prostředí, v jakém žije nyní. Žalobkyně nepobývá na území České republiky na základě žádného institutu mezinárodní ochrany a nejsou proto známy ani jiné závažné důvody, jež by jejímu návratu do domovské země bránily. Žalovaná rovněž mj. uvedla, že zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně není nepřekonatelnou bariérou mezi ní a Českou republikou, neboť jí je pouze rušeno nejvyšší možné pobytové oprávnění. Zákaz pobytu vysloven nebyl, a proto žalobkyně může požádat o nižší pobytový status (např. dle § 42g zákona o pobytu cizinců).

26. *Žalovaná v napadeném rozhodnutí nadto uvedla, že pro získání povolení k trvalému pobytu musí cizinec splnit poměrně přísné nároky, z nichž lze dovozovat jeho integraci do většinové společnosti (např. znalost jazyka, předchozí doba 5 let pobytu, dostatečné příjmy apod.). Je tedy v rozporu s povahou a účelem povolení k trvalému pobytu, pokud je jeho držitelem cizinec, jenž zde dlouhodobě nepobýval, čímž byl integrační proces přerušen. Žalobkyně výše naznačené přísné podmínky splnit nemusela, získala povolení k trvalému pobytu na základě „humanitární“ výjimky, tedy za účelem dalšího soužití s občanem České republiky. Jak však plyne z její výpovědi, účel, za nímž jí bylo povolení k trvalému pobytu uděleno, pominul, neboť se již s osobou, na niž se slučovala, dále nestýká. Jelikož zde navíc žalobkyně dlouhodobě nepobývala, byl integrační proces přerušen, a je tedy zjevné, že odebrání povolení k trvalému pobytu není neúčelné. Je tomu totiž právě naopak, ponechání povolení k trvalému pobytu žalobkyně by bylo v rozporu s výše uvedeným smyslem a účelem tohoto institutu, jakožto i celé systematiky pobytových oprávnění dle zákona o pobytu cizinců.*
27. *Priměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (např. v rozsudcích ze dne 19.4.2012, č.j. 7 As 6/2012-29, ze dne 6.12.2011, č.j. 8 As 32/2011-60, zejména bod 23; či ze dne 18.4.2008, č.j. 2 As 19/2008-75). Rovněž bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. například rozsudek ze dne 31.1.2006, č. 50435/99 ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek ze dne 28.6.2011, č. 55597/99, ve věci *Nunez proti Norsku*). V této souvislosti zdejší soud připomíná, že přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.9.2011, č.j. 7 As 112/2011-65, či nálezy Ústavního soudu ze dne 24.4.2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).*
28. *K námitce žalobkyně, že správní úřady se dostatečně nezabývaly intenzitou zásahu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, neboť na území České republiky před svým pobytem v zahraničí pobývala od roku 2004, soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2013, č. j. 8 As 68/2012-39 podotýká, že ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“. Předpokladem,*

aby bylo možné provést takové poměrování, je identifikace intenzity zásahu do soukromého a rodinného života v důsledku napadeného rozhodnutí na straně jedné a intenzity porušení zákona, které vedlo k jeho vydání.

29. Městský soud v Praze nijak nezpochybňuje, že žalobkyně na území České republiky žila po dobu sedmi let před svým vycestováním do zahraničí (kde pobývala po dobu čtyř let), avšak sama žalobkyně v protokolu o výsledku uvedla, a z následujících skutečností vycházely i správní úřady, že s manželem, se kterým je údajně rozvedena, nežije a nestýká se s ním, její matka žije ve Vietnamu a v zahraničí nikdy pobyt neměla. Její otec, na základě jehož statusu jí byl povolen trvalý pobyt, se nachází mimo území ČR, avšak neví, ve kterém státě, a udržují spolu pouze telefonický kontakt. Žalobkyně zároveň nemá žádné sourozence. Její otec má další dvě děti s jinou ženou, ale s těmi se žalobkyně nestýká, na území České republiky tedy žádné funkční rodinné vazby nemá, je nemajetná a příjem má pouze z brigády v Praze v pohostinství. Závěrem uvedla, že má zdravotní problémy, podnebí v ČR jí vyhovuje a má zde i lepší možnosti práce.
30. Jak vyplývá z výše citovaných pasáží odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaná pečlivě zvažovala zákonem vymezená kritéria pro posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí o zrušení platnosti k trvalému pobytu žalobkyně do jejího soukromého a rodinného života, své úvahy zde srozumitelně předestřela a vypořádala se též se všemi odvolacími námitkami. Se závěrem žalované, že zájmy společnosti výrazně převyšují nad zájmem žalobkyně setrvat na území České republiky, a že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně, se soud plně ztotožňuje.
31. K tvrzení žalobkyně, že byl porušen princip proporcionality ve smyslu § 2 odst. 3 s. ř., soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí znaky porušení této zásady nenalezl. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 16.10.2011, sp. zn. Pl. ÚS 5/01, musí zasahování státu respektovat přiměřenou (spravedlivou) rovnováhu mezi požadavkem obecného zájmu společnosti a požadavkem na ochranu základních práv jednotlivce. To znamená, že musí existovat rozumný (opodstatněný) vztah proporcionality mezi použitými prostředky a sledovanými cíli. Jak již uvedla ve svém rozhodnutí žalovaná, zrušení povolení k trvalému pobytu nestaví nepřekonatelnou bariéru, aby žalobkyně na území České republiky mohla nadále pobývat a pracovat. Skutečnost, že jí bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu, tedy nejvyšší možné pobytové oprávnění, jí nikterak nebrání v tom, aby požádala o nižší pobytový status, jako je např. povolení k dlouhodobému pobytu, resp. zaměstnanecká karta podle § 42g zákona o pobytu cizinců.
32. Žalovaná postupovala v řízení (vedeném z moci úřední) tak, aby zjistila všechny skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobkyně. Při pohovoru dala žalobkyni prostor uvést veškeré skutečnosti, které považuje za důležité a které by mohly například bránit jejímu návratu do vlasti. V rámci správního řízení tedy byla žalobkyně osobně vyslechnuta a byly zjištěny i další relevantní skutečnosti, přičemž správní orgány obou stupňů taktéž vyhodnotily rodinnou situaci žalobkyně i další obdobné a sociální vazby na území České republiky. Soud přisvědčuje závěru žalované, že žalobkyně není integrována do většinové společnosti, nezná jazyk a nemá ani dostatečné příjmy, což jsou taktéž podmínky pro povolení k trvalému pobytu dle zákona o pobytu cizinců, které běžně ve

standardní žádosti o udělení trvalého pobytu musí cizinec uvést a doložit (viz § 70 zákona o pobytu cizinců).

33. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobkyně, že správní orgán získal klíčový důkaz (kopii jejího cestovního dokladu) nezákonným způsobem. Po prostudování správního spisu je nutno dát za pravdu žalované, neboť kopie cestovního dokladu žalobkyně zde založena není. Kopie cestovního dokladu žalobkyně tedy nebyla a nemohla být důkazem pro vydání rozhodnutí správního orgánu. Pokud tím žalobkyně chtěla namítat způsob zjištění doby její nepřítomnosti na území České republiky, tak fakt, že se na území České republiky žalobkyně nevyskytovala po dobu 4 let, potvrdila sama v rámci své výpovědi u správního orgánu dne 2.12.2015.
34. K námitce žalobkyně, že nebyla zohledněna jí doložená lékařská zpráva potvrzující její tvrzení o důvodech pobytu v zahraničí, soud uvádí, že kopie výpisu z lékařské zprávy byla vyhotovena dne 15.10.2015, správnímu orgánu I. stupně byla doručena dne 24. 3. 2016, žalované pak včetně překladu dne 12. 4. 2016. Vzhledem ke skutečnosti, že napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 23. 3. 2016, je námitka žalobkyně, že žalovaný tuto listinu při svém rozhodování opomněl, zcela bezdůvodná, jelikož žalovaná ani správní orgán I. stupně touto listinou v době vydání rozhodnutí nedisponovaly. Nadto je třeba uvést, že podle ustanovení § 82 odst. 4 s. ř. se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. I kdyby tedy žalobkyně uvedenou listinu dodala správnímu orgánu ještě před ukončením odvolacího řízení, tj. před vydáním napadeného rozhodnutí, zásada koncentrace správního řízení by neumožnila tuto listinu zohlednit, a to s ohledem na datum jejího vydání.
35. K námitce přepjatého formalismu, s níž se žalovaná údajně nevypořádala, postačí odkázat na shora citované odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož vyplývá, že věc byla žalovanou řádně posouzena způsobem, který nevykazuje žádné rysy přepjatého formalismu. Soud k tomu dodává, že absence odpovědi na ten či onen argument účastníka řízení v odůvodnění rozhodnutí bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
36. Ke zcela obecným námitkám, v nichž žalobkyně bez bližší specifikace vytýká žalované porušení § 68 odst. 3 s. ř. a § 89 odst. 2 s. ř., pak soud rovněž pouze v obecné rovině uvádí, že porušení uvedených ustanovení správního řádu v projednávané věci neshledal. Žalovaná při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení postupovala zcela v souladu s § 89 odst. 2 s. ř. a v napadeném rozhodnutí přehledně a srozumitelně

vyložila důvody, na nichž je rozhodnutí zbudováno, shrnula podklady pro jeho vydání, a uvedla úvahy, kterými se řídila při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, které na danou věc aplikovala. Rovněž se řádně vypořádala se zásadními odvolacími námitkami žalobkyně. Napadené rozhodnutí tedy obsahuje veškeré zákonem stanovené náležitosti.

37. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Učinil tak bez jednání, neboť s tímto postupem účastníci řízení souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
38. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 26. února 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu